

De terugkeer van de leeuw

Van dezelfde auteur:

De afrekening
Code Vuurstorm
De Crash
Het spel van de leeuw

Nelson DeMille

DE TERUGKEER
VAN DE LEEUW

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Lion

Uitgave

First published by Grand Central Publishing, New York

Published by arrangement with The Nicholas Ellison Agency c/o Sanford J. Greenburger

Associates

Copyright © 2010 by Nelson DeMille

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Rob van Moppes

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagfoto

Hollandse Hoogte/Arcangel Images Ltd

Foto auteur

© Sandy DeMille

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3042 7

D/2011/8899/116

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.nelsondemille.net

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn gezin –
Sandy, Lauren, Alex en James,
met liefde*

NOOT VAN DE AUTEUR

De Taakeenheid Terrorismebestrijding (TTB) die in deze roman een rol speelt is gebaseerd op de werkelijk bestaande Joint Terrorism Task Force, hoewel ik me waar ik dat nodig achtte wel wat literaire vrijheden heb veroorloofd.

De Joint Terrorism Task Force is een eenheid van toegewijde, bekwaame en hardwerkende mannen en vrouwen die in de oorlog tegen het terrorisme in Amerika in de frontlinie staat.

De wijze waarop de Taakeenheid, de politie van New York en ook andere politieafdelingen en inlichtingendiensten functioneren en de procedures die daarbij in acht worden genomen, komen overeen met de werkelijkheid of zijn op feiten gebaseerd, hoewel ik me ook daarbij om dramatische redenen enige vrijheden heb gegund. Bovendien heb ik een paar feiten en procedures gewijzigd waarover me in vertrouwen is verteld.

DEEL I

New York en New Jersey

I

Ik zit dus in een Chevrolet SUV op Third Avenue en wacht op mijn doelwit, een vent die Komeni Kwaklul heet of zoiets, een Iraans heerschap dat derde attaché zus en zo is bij het Iraanse gezantschap van de Verenigde Naties. Eigenlijk heb ik dat allemaal in mijn verslag vermeld, maar dit weet ik uit mijn hoofd.

Ook weet ik uit mijn hoofd dat ik John Corey heet en dat ik agent ben bij de Taakeenheid Terrorismebestrijding. Vroeger was ik rechercheur bij de Afdeling Moordzaken van de New Yorkse politie, maar ik ben afgekeurd wegens lichamelijk letsel – schotwonden, hoewel mijn vrouw beweert dat er ook sprake is van geestelijk letsel – en sindsdien ben ik als freelance agent in dienst van de FBI, die over een groter antiterrorismedebudget beschikt dan ze daar op een intelligente manier kunnen opmaken.

De TTB is grotendeels een FBI-team, en mijn kantoor bevindt zich aan Federal Plaza 26, in de binnenstad, waar ik samenwerk met mijn collega's van de FBI, onder wie ook mijn echtgenote. Het is geen beroerd baantje en het werk kan interessant zijn, hoewel werken voor de federale overheid – in het bijzonder voor de FBI – gecompliceerd blijft.

Over de FBI en complicaties gesproken: mijn chauffeur is vandaag FBI-agent Lisa Sims, net van de opleiding in Quantico en afkomstig uit East Wheatfield, Iowa, of zoiets, en het hoogste bouwwerk dat ze tot dusverre ooit heeft gezien is een graansilo. Bovendien heeft ze moeite met rijden door Manhattan, maar ze wil het leren. En daarom zit ze waar ik hoor te zitten.

Juffrouw Sims vroeg me: 'Hoelang moeten we op die vent wachten?'

'Tot hij het gebouw uit komt.'

'Wat gaat hij doen?'

'We zijn nu juist hier om daarachter te komen.'

'Ik bedoel, wat weten we van hem? Waarom houden we hem in de gaten?'

‘Raciale profilering.’

Geen reactie.

Ik voegde er uit collegialiteit aan toe: ‘Hij werkt voor de Iraanse militaire inlichtingendienst en heeft dus diplomatieke onschendbaarheid. Zoals je weet zijn wij erachter gekomen dat hij zijn chauffeur heeft gevraagd om een uur ’s middags met zijn auto klaar te staan. Meer weten we niet.’

‘Juist.’

Lisa Sims leek niet op haar achterhoofd gevallen en wist wanneer ze moest ophouden met vragen stellen. Zoals nu. Bovendien is ze een aantrekkelijke jonge vrouw met een verzorgd uiterlijk en ze droeg voor deze opdracht een spijkerbroek, gymschoenen en een lichtgroen T-shirt dat haar .40 kaliber Glock in de platte holster maar nauwelijks verhulde. Ik droeg ook gympen – je wist maar nooit wanneer je het op een lopen moest zetten – een spijkerbroek, een zwart T-shirt en een zwart sportjasje, met daarin mijn 9 mm Glock, mijn zendertje, mijn zakkammetje en mijn pepermuntjes. Dat bevalt me beter dan met een tasje rondlopen, zoals juffrouw Sims deed.

Afijn, het was een aangename dag in mei en de grote ornamentele klok aan de overkant van de straat gaf aan dat het zeventien over drie ’s middags was. We hadden al meer dan twee uur op die gozer zitten wachten.

Het Iraanse Gezantschap bij de Verenigde Naties bevindt zich op de bovenste etages van een achtendertig verdiepingen tellend gebouw in een zijstraat van Third Avenue, tussen East 40th Street en 41st. Dankzij de Verenigde Naties biedt Manhattan plaats aan meer dan honderd buitenlandse gezantschappen en consulaten, plus ambtswoningen, en niet al die landen zijn goede maatjes met ons. Dus lopen er een hoop rotzakken rond die zich uitgeven voor diplomaat en die in de gaten moeten worden gehouden, en dat geeft een hoop ellende. Ze konden de Verenigde Naties beter naar Iowa verhuizen. Maar misschien moet ik niet klagen – het in de gaten houden van schadelijke elementen is mijn broodwinning.

Ik was de teamleider vandaag, wat een garantie is voor succes, en bij deze achtervolgingsactie waren vier agenten te voet betrokken en drie anderen in auto’s – nog een Chevrolet SUV en twee Dodge-minibusjes. In de andere drie voertuigen zitten ook een FBI-agent en een agent van de New Yorkse politie, wat betekent dat er in ieder voertuig ten minste één persoon zit die weet waar hij mee bezig is. Sorry. Dat was niet aardig. Bovendien is elk voertuig uitgerust met het complete politiearsenaal – zwaailichten achter de grille, sirenes, donkere ramen enzovoort. In het

voertuig hebben we digitale 35 mm Nikon-camera's met zoomlenzen, Sony 8 mm videocamera's, kleien zakzendertjes en een draadloze printer. We hebben allemaal wat schone kleren bij ons, alsook een kogelvrij vest, MetroCards, Nextel-mobieltjes met een walkietalkiefunctie, soms een geweer met vizier en andere benodigdheden, afhankelijk van de aard van de opdracht. Bijvoorbeeld een klein apparaatje dat radioactieve componenten traceert, waar ik niet eens aan wil denken.

Hoe dan ook, we zijn op alles voorbereid en zijn dat al sinds 11 september 2001. Maar toch loopt het wel eens gierend uit de klauwen, weet je, zelfs als je denkt op alles voorbereid te zijn.

Ondanks al dat ultramoderne speelgoed heb je, als puntje bij paaltje komt, toch het meest aan een alerte geest en een schietijzer.

Toen ik agent was heb ik een hoop achtervolgwerk verricht, dus ik ben hieraan gewend, maar agent Sims begon ongeduldig te worden. Ze zei: 'Misschien hebben we hem over het hoofd gezien.'

'Dat lijkt me sterk.'

'Misschien heeft hij zijn plannen gewijzigd.'

'Dat kan gebeuren.'

'Ik durf te wedden dat ze dat met opzet doen.'

'Dat komt ook voor, ja.'

Er ging weer een kwartier voorbij en agent Sims maakte van de tijd gebruik om een stratenplan en een metrokaart van Manhattan te bestuderen. 'Waar woon jij?' vroeg ze.

Ik keek op de kaart, wees en zei: 'Hier, aan East 72nd Street.'

Ze keek door de voorruit en zei: 'Dat is hier in de buurt.'

'Inderdaad. Heb je een kaart van Iowa bij je? Dan kun je me laten zien waar jij woont.'

Ze lachte.

Een paar minuten later vroeg ze me: 'Wat is dat voor tent achter ons? Au Bon Pain.'

'Dat is een soort koffiehuis. Maakt deel uit van een keten.'

'Denk je dat ik even uit zou kunnen stappen om een muffin te halen?'

Ach, ze had gympen aan, maar het antwoord bleef nee, hoewel ik, als juffrouw Sims weg was uit de SUV en net op dat moment Komeni Kwaklul het gebouw uit zou zijn gekomen en in een auto was gestapt, zou kunnen wegrijden en van haar verlost zou zijn.

'John?'

'Tja...'

Mijn radio-ontvanger kraakte en een stem – een van de jongens te voet – zei: 'Doelwit verlaat gebouw via binnenplaats en komt naar buiten.'

Ik zei tegen Sims: ‘Mij best, hoor, ga je gang.’

‘Maar hij zei toch net...?’

‘Wacht even.’ Ik keek naar de binnenplaats die het gebouw scheidde van het gebouw ernaast, waar twee van mijn jongens te voet hielpen New York schoon te houden door afval op te ruimen.

De radio kraakte opnieuw en Schoonmaker Een zei: ‘Doelwit loopt in westelijke richting naar Third Avenue.’

Ik zag onze man de binnenplaats oversteken en onder de ornamentele boog en klok door lopen. Hij was een lange vent, heel mager, in een goedzittend krijtstreeppak. Wij geven bijnamen of codenamen aan onze doelwitten en deze had een grote mond en een vogelachtig hoofd, dus zei ik in mijn radio: ‘Vanaf nu heet het doelwit Pino.’

Pino stond inmiddels op de stoep en opeens kwam er een andere man – die zo te zien oorspronkelijk uit het Midden-Oosterse stamde – naar Pino toe lopen. Die nieuwe vent kon ik niet thuisbrengen, maar Pino leek hem te kennen en ze leken blij en verrast om elkaar te zien, wat klinkklare lulkoeke is. Ze gaven elkaar een hand en ik had de indruk dat er een voorwerp werd doorgegeven. Of ze gaven elkaar alleen maar een hand. Je weet maar nooit. Maar ze weten of vermoeden dat ze in de gaten worden gehouden en soms belazeren ze de kluit.

Hoe dan ook, Pino heeft diplomatieke onschendbaarheid en we gaan hem beslist niet in zijn kraag grijpen omdat hij een andere heer uit het Midden-Oosten een hand heeft gegeven. Eigenlijk hebben we nu twee mensen die we in de gaten moeten houden.

Pino en de onbekende gingen uit elkaar en de onbekende liep noordwaarts over Third Avenue, terwijl Pino bleef staan waar hij stond. Daar werden natuurlijk allemaal foto’s en video-opnames van gemaakt want misschien kende iemand in het FBI-kantoor die andere kerel.

Ik zei via de radio: ‘Eenheden Drie en Vier, jullie blijven bij de onbekende en proberen erachter te komen wie hij is.’

Ze antwoordden dat ze het hadden begrepen en juffrouw Sims zei: ‘Ik geloof niet dat dit een toevallige ontmoeting was.’

Ik besloot geen sarcastisch antwoord te geven en sloeg niet eens mijn ogen ten hemel. Ik zei: ‘Ik denk dat je gelijk hebt.’ Het beloofde een lange dag te worden.

Een minuut later stopte er een grote grijze Mercedes naast Pino en ik kon het diplomatieke nummerbord zien – blauw met wit, met vier cijfers na de letters DM, wat om de een of andere onnaspeurbare reden bij Buitenlandse Zaken de aanduiding voor Iran is, gevolgd door nog een D, die staat voor Diplomaat, wat ik kan begrijpen.

De chauffeur, ook een Iraanse man, sprong eruit en rende om de auto heen naar de andere kant alsof hij achterna werd gezeten door Israëlische commando's. Hij boog diep – dat zou ik mijn chauffeur ook eens moeten leren – en opende toen het portier, waarna Pino zich op de achterbank nestelde.

Ik zei in het microfoontje: 'Pino is in beweging.' Ik gaf het merk, de kleur en het kenteken van de auto door en Eenheid Twee bevestigde dat ze het hadden verstaan. Tussen haakjes, Eenheid Twee is het blauwe Dodge-minibusje, bestuurd door een man die ik ken: Mel Jacobs, een rechercheur van de New Yorkse gemeentepolitie. Rechercheur Jacobs is joods en hij spreekt een beetje Hebreeuws, waar hij gebruik van maakt als hij Arabischspreekende verdachten verhoort. Dat, en de davidster die hij aan een kettinkje om zijn hals draagt, jaagt die kerels op de kast, wat grappig is om te zien.

Maar afijn, de andere man die Mel vandaag vergezelt is George Foster, een FBI-agent met wie ik heb samengewerkt en die ik graag mag omdat hij uit ervaring weet hoe geniaal ik ben.

De Mercedes reed in noordelijke richting over Third Avenue en agent Sims vroeg aan mij: 'Moet ik achter hem aan gaan?'

'Dat is misschien best een goed idee.'

Ze gaf gas en daar gingen we, laverend tussen het drukke verkeer. Automobilisten in New York zijn te verdelen tussen de goeden en de doden. Dat is darwinistisch. Juffrouw Sims zou het snel genoeg leren of anders zou het haar de kop kosten. En ik zat naast haar en mocht afwachten waar het op uit zou draaien.

De Iraanse chauffeur, die ik meende al eens eerder te hebben gevolgd, had een grillige rijstijl en ik kwam er niet achter of hij zo chauffeerde om een mogelijke achtervolger af te schudden of dat hij echt zo slecht reed. Alsof het laatste wat hij bestuurd had een kameel was.

Ondertussen zat agent Sims met haar kin op het stuur tussen de witte knokkels van haar handen, en haar rechtervoet bewoog heen en weer tussen het rem- en het gaspedaal, als bij iemand die lijdt aan het Rusteloze Benen Syndroom.

De Mercedes sloeg bij 51st Street plotseling linksaf en juffrouw Sims volgde.

Eenheid Twee vervolgde zijn weg over Third Avenue waar hij linksaf sloeg, 53rd op, en reed evenwijdig aan ons mee tot ik kon doorgeven wat de Mercedes deed. Je wilt geen stoet wagens achter een verdacht voertuig laten rijden; je moet het een beetje afwisselen.

Nu reden we westwaarts en we passeerden St. Patrick's Cathedral en

kruisten toen Fifth Avenue. De Mercedes reed rechtdoor, wat ik doorgaf aan Eenheid Twee.

Ik had geen flauw idee waar Pino naartoe ging, maar hij koerste in de richting van het uitgaanscentrum en Times Square, waar die knapen soms heen gingen om wat Amerikaanse cultuur te proeven, zoals striptenten en blote borstenbars. Ik bedoel maar, die zijn moeilijk te vinden in Woestijnië. Toch?

De Mercedes haalde het groene licht op Seventh Avenue, maar wij niet en we moesten achter drie auto's wachten. Ik kon de Mercedes nu niet meer zien, maar ik had geconstateerd dat hij zijn weg vervolgde over 51st. Ik zette de zwaailichten en de sirene aan en de voertuigen voor ons maakten plaats. Juffrouw Sims schoof er voorbij en scheurde door het rode licht, waarbij ze het naar het zuiden afbuigende verkeer op Seventh Avenue de pas afsneed.

We staken de kruising over, ik deed de zwaailichten en de sirene weer uit en we reden verder over 51st Street.

Juffrouw Sims keek me aan alsof ze een complimentje verwachtte of zoiets, dus mompelde ik: 'Goed gereden.'

Ik gaf Eenheid Twee onze positie door en zei: 'Ik heb de verdachte weer in het vizier.'

We reden door de wijk die Hell's Kitchen wordt genoemd. Vroeger was het een respectabele achterbuurt, maar dankzij de toevloed aan yuppen is hij nu behoorlijk verloederd. Ik had nog steeds geen idee waar Pino naar op weg was, maar als hij in westelijke richting bleef rijden, koerste hij wellicht naar de brug over de Hudson. Ik zei tegen juffrouw Sims: 'Mischien gaat hij naar Jersey.'

Ze knikte.

Eerlijk gezegd leidt negentig procent van onze patrouilles nergens toe. Abdoel tuft gewoon maar wat rond, of hij lokt ons weg van een plek waar iets anders gebeurt. Of hij is gewoon zijn bedrevenheid om achtervolgers af te schudden aan het vervolmaken.

Maar heel af en toe boek je opeens wel resultaat – zoals wanneer een van de kerels een afspraak blijkt te hebben met een bekende schurk. We observeren veel meer dan we arresteren of verhoren, want we komen meer over die types te weten door ze in het oog te houden dan uit wat ze opbiechten in een verhoorkamer. De diplomaten kunnen we sowieso niet aanpakken en ze het land uitzetten kunnen alleen mensen die in een hogere loonschaal zitten dan ik.

Zo nu en dan arresteren we iemand en doe ik mee aan het verhoor, wat een stuk leuker is dan achter die mafkezen aan karren. Ik bedoel leuk voor mij; niet voor hen.

Het uiteindelijke doel is het voorkomen van een volgend 9/11 of nog erger. Tot nu toe is dat gelukt. Maar het is mij al veel te lang rustig gebleven. Sinds die dag is er al meer dan anderhalf jaar verstreken. Hebben we mazzel gehad, of zijn we echt zo goed? Dat de slechteriken het niet hebben opgegeven staat wel vast, dus we zullen zien.

De Mercedes vervolgde zijn weg richting Twelfth Avenue, die evenwijdig aan de Hudson loopt en waar de beschaving eindigt. Ik wil niet lullig doen over Jersey, maar ik ben dit jaar nog niet ingeënt tegen malaria.

Ik gaf Eenheid Twee door dat we over Twelfth naar het zuiden reden.

In dit gebied vol warenhuizen en pieren is minder verkeer, dus gaf de Mercedes gas en juffrouw Sims hield hem bij zonder dat het echt opviel.

De Mercedes reed de afslagen die naar de ingang van de Lincoln Tunnel leidden voorbij en bleef naar het zuiden rijden in de richting van Lower Manhattan.

Juffrouw Sims vroeg nogmaals: ‘Waar denk je dat hij heen gaat?’

‘Misschien naar een van de pieren. Misschien heeft hij een afspraak op een Saoedisch jacht met een atoomwapen aan boord.’

‘Goeie god.’

‘Niet vloeken, alsjeblieft.’

‘Godverdomme.’

‘Dat is beter.’

We schoten lekker op over Twelfth Avenue. In mijn zijspiegel zag ik Eenheid Twee en via de radio gaf ik door dat ik ze kon zien. Inmiddels zou de Iraanse chauffeur wel in de gaten hebben gekregen dat hij werd gevolgd, maar die knakkers zijn zo stom dat ze zichzelf nog niet eens kunnen vinden als ze voor de spiegel staan, laat staan dat ze het merken als ze worden geschaduwd.

Misschien had ik voor mijn beurt gepraat, want de vent minderde plotseling vaart en juffrouw Sims vergiste zich in de snelheid, waardoor we nu zo dicht achter de Mercedes zaten dat er geen auto meer tussen paste. Ik kon het hoofd van Pino, die op de achterbank zat, onderscheiden en zag dat hij in zijn mobieltje zat te praten. Toen moest de chauffeur iets tegen hem hebben gezegd, want Pino draaide zich om op zijn stoel, keek naar ons, glimlachte en stak zijn middelvinger op. Ik beantwoordde zijn groet op dezelfde manier. De lul.

Juffrouw Sims zei: ‘Sorry,’ en minderde vaart waardoor de afstand tussen de auto’s weer groter werd.

Ik adviseerde haar: ‘Je moet op hun remlichten letten.’

‘Oké.’

Ach, het is niet het einde van de wereld als degene die je schaduw door-

heeft dat je achter hem aan zit. Dat gebeurt zo ongeveer de helft van de keren als je in de auto volgt, maar minder als je te voet gaat.

Maar er is altijd een Plan B, dus nam ik contact op met Eenheid Twee en legde uit dat ze ons in de smiezen hadden. Ik zei juffrouw Sims dat ze de afstand nog verder moest vergroten, waarop Eenheid Twee ons voorbijreed en de achtervolging van de Mercedes overnam.

We reden door en ik zorgde dat we Eenheid Twee in het zicht hielden.

Ik had nog een patrouillewagen kunnen oproepen, maar de Iraniërs gingen niet op de vlucht en probeerden niemand af te schudden, dus liet ik het hierbij. Ze zouden ons zeker niet ontkomen, en als wij hiermee hun plannen doorkruisten, dan mochten we niet ontevreden zijn.

We kwamen ten zuiden van West Village en Eenheid Twee gaf door dat de verdachte West Houston op reed. Ook Jacobs meldde: ‘Ik geloof dat hij ons in de gaten heeft.’

‘Ga dan naast hem rijden en steek je middelvinger naar hem op.’

‘Hè?’

‘Hij heeft het mij ook geflikt.’

Ik hoorde gelach door de radiozender en toen zei Eenheid Twee: ‘Verdachte rijdt de afslag naar de Holland Tunnel op.’

‘Okido.’

Binnen een paar minuten bevonden we ons op de afrit naar de tunnel.

In deze richting waren er geen tolhuisjes dus kon het verkeer snel doorrijden naar de monding van de tunnel. Ik gaf juffrouw Sims een tip: ‘Bijna geen van de wagens van de diplomatieke dienst is uitgerust met een elektronisch tolbetalingssysteem – ze willen niet dat ze kunnen worden getraceerd – dus als er tol moet worden betaald, dan staan ze in de rijbaan voor contante betaling, wat veel meer tijd kost, en als jij dan de baan voor de automatische elektronische betaling kiest, dan kom je ver voor hen uit en dat wil je niet.’

Ze knikte.

Eenheid Twee reed de tunnel in en wij reden erachteraan.

Eenmaal in de lange tunnel vroeg juffrouw Sims opnieuw: ‘Waar denk je dat ze heen gaan?’

Ditmaal wist ik het antwoord. ‘Naar New Jersey,’ zei ik. ‘Daar gaat de tunnel naartoe.’

Ze ging niet in op dat stukje zen, maar zei: ‘Iraanse diplomaten mogen niet buiten een radius van veertig kilometer van Manhattan komen.’

‘Daar zeg je zo wat.’ Ik meen dat ik dat ook wel wist.

Verder had ze me weinig te zeggen dus reden we in gezegend stilzwijgen door. De tunnels onder de rivieren rond Manhattan zijn uiteraard uitge-

lezen doelwitten voor onze vrienden uit het Midden-Oosten, maar ik had niet de indruk dat Pino van plan was zichzelf in een tunnel op te blazen. Ik bedoel maar, waarom zou je dan zo'n net pak aantrekken? Bovendien heb je een vrachtwagen vol explosieven nodig als je een gat in de tunnel wilt blazen om het rivierwater binnen te laten. Toch?

We reden de tunnel uit en het duurde even voor mijn ogen weer waren gewend aan het zonlicht. Ik kon de Mercedes niet zien, maar Eenheid Twee zag ik wel. Ik wees juffrouw Sims aan waar ze reden en zij volgde hen. Eenheid Twee rapporteerde dat ze het doelwit konden zien.

We waren inmiddels in Jersey City en bereikten de Pulaski Skyway, vanwaar we een pittoresk uitzicht hadden op rook uitbrakende schoorstenen.

Ik vroeg juffrouw Sims: 'Waar denk je dat hij naartoe gaat?'

Ze herkende de vraag, glimlachte en antwoordde: 'Hoe moet ik dat weten?'

We naderden de splitsing naar Interstate 95 en ik zei: 'Ik durf er tien piek om te verwedden dat hij zuidwaarts gaat. Naar Newark Airport,' voegde ik eraan toe.

'Wat is er in noordelijke richting?' vroeg ze.

'De Noordpool. Doe me een lol. Wedden of niet.'

Ze dacht een ogenblik na en zei toen: 'Ach, hij rijdt naar het zuiden, maar hij heeft geen bagage bij zich voor een vliegreis – tenzij die in de kofferbak ligt.'

'Jij kiest dus voor het noorden?'

'Nee, ik zeg dat hij naar het zuiden gaat, maar niet naar het vliegveld. Naar Atlantic City.'

Ik kon niet goed begrijpen waarom juffrouw Sims veronderstelde dat hij naar Atlantic City zou gaan, maar ik zei: 'Oké. Tien dollar.'

'Vijftig.'

'Afgesproken.'

Eenheid Twee meldde via de radiozender: 'Doelwit heeft de zuidelijke afslag naar Interstate 95 genomen.'

'Akkoord.' Hij ging dus naar Newark Airport of naar Atlantic City. Ik bedoel maar, die gozers gingen wel eens naar Atlantic City om te gokken, te drinken en een wip te maken. Niet dat ik dat uit eigen ervaring wist, hoor. Maar ik heb Abdoel daar een aantal malen naartoe gevolgd.

Ik had Eenheid Twee nog steeds in het vizier en zij konden de auto van het doelwit zien en Jacobs meldde: 'Doelwit is de afslag naar Newark Airport voorbijgereden.'

Juffrouw Sims zei tegen me: 'Je mag me nu wel vast betalen.'

Ik zei: 'Hij zou ook nog naar Fort Dix kunnen gaan. Je weet wel, om

de militaire installaties te bespioneren. Hij werkt voor de militaire inlichtingendienst.'

'En de chauffeur en de Mercedes dienen als dekmantel waarvoor?'

Ik gaf geen antwoord.

We vervolgden onze weg en reden 120 kilometer per uur op Route 95, die hier beter bekendstaat als de New Jersey Turnpike.

Juffrouw Sims verklaarde: 'Hij is op meer dan veertig kilometer afstand van Manhattan.'

'Mooi zo. Wil je hem blijven volgen of zullen we hem doden?'

'Ik zeg het alleen maar.'

'Genoteerd.'

We reden door en ik zei tegen juffrouw Sims: 'Weet je, misschien kan ik maar beter de hulp van een helikopter invoeren.'

Ze gaf geen antwoord, dus voegde ik eraan toe: 'We hebben een patrouillehelikopter die we kunnen inzetten en het zou ons werk een stuk eenvoudiger maken.' Ik begon de frequentie op de radio te zoeken, maar juffrouw Sims zei: 'Hij heeft gereserveerd in de Taj Mahal.'

Ik liet de knop los en vroeg: 'Hoe weet jij dat?'

'We hebben een tip gekregen.'

'En wanneer was je van plan me daarvan op de hoogte te stellen?' vroeg ik.

'Nadat ik mijn muffin had gekregen.'

Ik had er een beetje de smoor in. Misschien niet eens zo'n klein beetje.

Een paar minuten later vroeg ze: 'Vertik je het nu om nog met me te praten?'

Zo was het inderdaad, dus gaf ik geen antwoord.

'Maar we moeten hem daarheen volgen om te zien of hij daadwerkelijk naar de Taj gaat en daar incheckt,' zei ze en toen vertelde ze me: 'We hebben daar al een team gestationeerd, dus zodra die hem in het snotje hebben kunnen we omkeren en terugrijden naar de stad.'

Ik had daar niets op te zeggen.

Ze stelde me gerust: 'Je hoeft me geen vijftig dollar te betalen, hoor. In tegendeel, ik trakteer je op een drankje.'

Het had geen zin om boos te blijven, dus zei ik: 'Dankjewel.' Ik bedoel maar, typisch FBI. Als je reet in brand staat vertellen ze het je nog niet eens. En agenten als juffrouw Sims en mijn vrouw zijn allemaal juristen. Zegt dat niet genoeg?

Ik gaf de voor mij nieuwe informatie door aan Eenheid Twee, maar raadde Mel en George aan bij ons te blijven voor het geval de tip niet klopte en Pino ergens anders heen ging.

Mel vroeg: ‘Hoe ben je daarachter gekomen?’

‘Dat vertel ik je later nog wel eens.’

We reden door en juffrouw Sims zei: ‘We hebben ongeveer twee uur. Vertel me alles over het schaduwen van personen. Ik wil weten wat je de afgelopen veertig jaar hebt opgestoken.’

Zo lang was het nou ook weer niet en ik weet zeker dat juffrouw Sims dat heel goed wist: ze maakte gewoon een grapje over mijn leeftijd. Ze had waarachtig gevoel voor humor, een zeldzaamheid onder haar collega’s, dus om te laten zien dat ik dat wel kon waarderen en als blijk van saamhorigheid tussen de FBI en de New Yorkse politie zei ik: ‘Goed dan. Ik praat, jij luistert. Geen vragen.’

‘Wordt mijn kennis getoetst?’

‘Iedere dag.’

Ze knikte.

Ik ging achterover zitten en gaf blijk van mijn omvangrijke kennis van achtervolgingstechnieken, gelardeerd met anekdotes en persoonlijke ervaringen, zelfs als het mis was gegaan.

De criminelen die ik in de loop der jaren heb geschaduwd waren allemaal tamelijk onnozel, maar toen ik terugkeerde bij de Taakeenheid besefte ik dat de kerels die we daar achterna zaten – diplomaten en verdachten van terrorisme – helemaal niet zo dom waren. Ik bedoel, het zijn weliswaar geen atoomgeleerden, maar ze zijn paranoïde, vaak omdat de meesten van hen afkomstig zijn uit politiestaten, wat betekent dat ze zich er in ieder geval van bewust zijn dat ze in de gaten worden gehouden.

Juffrouw Sims hield zich aan de afspraak en viel me niet in de rede terwijl ik haar fascineerde met mijn verhalen. Ik wil echt niet opscheppen, maar dit was een leermoment, dus hoe kon ik anders? En zoals ik al eerder opmerkte, over de keren dat we er een puinhoop van maakten was ik ook eerlijk.

Wat dat betreft en waar het om geslepen schurken gaat, ben ik in mijn drie jaar bij de Taakeenheid met slechts twee waarlijk boosaardige genieën geconfronteerd. De een was een Amerikaan en de ander was een Libiër met een zinderende haat tegen de Verenigde Staten, en hij was ons niet alleen kwaadgezind en intelligent, maar ook een goedgeoliede moordmachine. Mijn ervaringen met de Libiër hadden minder te maken met het schaduwen van verdachten dan met de krachtmeting tussen jager en prooi en er waren tijden dat ik zelf niet goed wist of ik de jager of de prooi was.

De episode had geen goede afloop en zelfs als er iets van te leren zou zijn geweest, dan was dat toch uitgesloten. Het gehele dossier was uiterst

geheim en mocht alleen worden ingezien door de enkelen die er rechtstreeks mee te maken hadden gehad, wat inhield dat ik er nooit en te nimmer met juffrouw Sims of met wie dan ook over mocht praten. En dat vond ik allang best.

Maar ik was ervan overtuigd dat hij ooit nog eens wraak zou proberen te nemen. Dat had hij me beloofd.

2

Ongeveer drie uur nadat juffrouw Sims in Manhattan van haar muffin moest afzien, reden we over de met fonteinen geflankeerde oprijlaan van het Trump Taj Mahal. Het Taj is voorzien van bolvormige koepels en minaretten, dus misschien dacht Pino dat het een moskee was.

Juffrouw Sims beschikte over de communicatie-info met ons team ter plaatse en zij had van tevoren opgebeld om te zeggen dat het doelwit onderweg was, zodat zij zich naar de receptie konden begeven. Ze had ook doorgegeven hoe hij was gekleed en dat ‘de codenaam van het doelwit Pino luidde’.

Ik nam contact op met Eenheid Twee, die op enige afstand van de ingang geparkeerd stond en meldde hun dat ze wel konden vertrekken.

Mel Jacobs en George Foster boden aan vrijwillig – dus zonder dat ze daartoe verplicht waren – te blijven, en ik antwoordde: ‘Dat moeten jullie zelf weten. Het is jullie vrije tijd.’

Het ligt in de aard van deze baan en van de Taakeenheid dat we voetstoots van elkaar verwachten dat we de juiste keuzes maken. Uiteraard zijn er regels, maar van die bureaucratische ballast die het werk vaak onmogelijk maakt hebben we weinig last. En wat de Taakeenheid volgens mij pas echt een succes maakt is het feit dat ongeveer de helft van de agenten vroeger bij de New Yorkse politie heeft gewerkt, net als ik, wat betekent dat we ons geen zorgen maken om onze carrière; dit is een tweede aanstelling, misschien wel de laatste aanstelling, en we kunnen heel wat improviseren, zonder bang te zijn buiten ons boekje te gaan. Daarbij komt dat we door de wol geverfd zijn en in de meeste gevallen het karwei klaren.

De chauffeur van de Mercedes reed weg zonder Pino, die met een weekendtas naar binnen liep. We konden de met apparatuur volgeladen SUV niet afstaan aan de parkeerhulp, dus parkeerden we vlak bij de ingang en sloten de wagen af. Ik liet mijn penning zien en zei: ‘Officieel politie-

onderzoek. Hou de auto in de gaten.’ Ik gaf de parkeerhulp een briefje van twintig dollar en hij zei: ‘Komt voor elkaar.’

We betraden een grote barokke marmeren lobby en ik zag Pino bij de VIP-balie staan. Ook herkende ik twee jongens van de Eenheid Speciale Operaties. We wisselden een blik van verstandhouding en zij gebaarden dat zij de zaak onder controle hadden.

Goed nieuws. Tijd voor een borrel.

Ik geloofde niet dat Pino ons zou herkennen van die korte uitwisseling van hatelijkheden op afstand, dus liep ik met juffrouw Sims langs de plek waar hij het gastenboek stond in te vullen. Ik bedoel, hij wist dat hij hierheen was gevolgd, maar hij keek niet over zijn schouder. Hij hoorde niet zo ver van Third Avenue weg te zijn, maar daar doen wij niet moeilijk over, tenzij iemand in Washington wil dat we daar moeilijk over doen. De diplomaten van de meeste landen mogen zich vrij door de Verenigde Staten verplaatsen, maar sommigen, zoals de Cubanen, bijvoorbeeld, moeten binnen de gemeentegrenzen van New York City of binnen een bepaalde radius van de stad blijven, zoals de Iraniërs. Als het aan mij lag woonden en werkten ze allemaal in Iowa. Feit is dat we geen diplomatieke betrekkingen met Iran hebben, sinds ze onze ambassade overvielen en het personeel gijzelden, maar ze maakten deel uit van de Verenigde Naties, daarom waren ze hier. En omdat wij geen diplomaten in Iran hebben, konden we het een en ander uithalen met deze knapen zonder bang te zijn voor represailles in Woestijnië. Ik wil maar zeggen... elk nadeel heeft zijn voordeel.

Afijn, we gingen allebei even naar de wc en liepen toen naar het casino. Ik vroeg juffrouw Sims: ‘Trek in een muffin?’

‘Ik ben je een drankje schuldig.’

Ik beende meteen naar de Ego Lounge die ’s avonds laat verandert in de Libido Lounge. We gingen aan de toog zitten en juffrouw Sims vroeg: ‘Ben je hier al eens eerder geweest?’

‘Dat zou best eens kunnen, in verband met een onderzoek.’

De barkeeper – eigenlijk een keepster met grote... ogen – vroeg wat we wilden drinken en juffrouw Sims bestelde een witte wijn terwijl ik mijn gebruikelijke Dewar-soda bestelde.

We klonken en zij zei: ‘Proost,’ en toen vroeg ze: ‘Waarom zijn we hier?’

‘Om ons ervan te verzekeren dat Pino hier alleen maar is om te spelen en niet omdat hij met iemand heeft afgesproken,’ antwoordde ik.

Ze merkte op dat we daar al een team voor in het hotel hadden. ‘Bovendien zou Pino ook met iemand op zijn kamer kunnen hebben afgesproken en dan zouden we dat toch niet weten.’

Ik antwoordde: ‘Die knapen van Speciale Operaties zouden het weten.’ Ik zei tegen haar: ‘Je kunt maar beter ter plekke zijn als er iets gebeurt. Op het juiste moment op de juiste plaats aanwezig zijn is geen kwestie van toeval.’ Ik vroeg haar: ‘Heb je naar mijn verhalen geluisterd?’

‘Ik was een en al oor.’

‘Moet je ergens heen?’

‘Nee, hoor.’

‘Mooi. Dan wachten we nog een uurtje af.’

Eigenlijk was er geen reden om te blijven, behalve dat ik behoefte had aan een borrel. Bovendien had ik er de smoor in dat Pino zijn middelvinger naar me had opgestoken. Dat was niet erg diplomatiek van hem. Ik bedoel maar, het is per slot van rekening mijn land. Hij is hier te gast. En ik heb hem niet uitgenodigd.

‘John? Het spijt me dat ik het je niet van tevoren kon vertellen.’ Ze verklaarde zich nader. ‘Ze wilden dat het een standaardoperatie bleef, zodat het doelwit uit onze gedragingen niet zou kunnen afleiden dat wij wisten waar hij heen ging. Ze hadden mij alleen ingelicht voor het geval we hem kwijt zouden raken,’ voegde ze eraan toe.

‘Oké. Al goed.’ Ik had geen flauw benul wie op dat briljante idee was gekomen, maar ik had zo’n vermoeden dat het Tom Walsh was, de FBI-man die aan het hoofd stond van de Taakeenheid Terrorismebestrijding in New York. Walsh houdt ergens het midden tussen een genie en een mafkees en het onderscheid daartussen is maar heel klein. Daarbij komt dat hij dol is op geheimzinnigheid en slinksheid en niet goed begrijpt wat het doorsnee politiewerk precies inhoudt. Ik bedoel, al dat geheimzinnige gedoe van hem had je nooit toen ik nog bij de politie zat. Maar het is een nieuwe wereld en een nieuwe taakomschrijving dus ik zie het niet als iets persoonlijks.

Omdat ik het er verder niet over wilde hebben zei ik: ‘Bel het team van Speciale Operaties en vraag waar Pino uithangt.’

We hebben allemaal van die Nextel-telefoons die, zoals ik al eerder zei, met een extra snufje zijn uitgerust – een walkietalkiefunctie – en juffrouw Sims belde een van de jongens van SO. Ze meldde waar wij zaten en vroeg hem ons op te bellen als Pino zijn kamer uit kwam en naar het casino of waar dan ook ging.

Toen babbelden we nog wat, voornamelijk over hoe ze het vond om in New York te wonen en te werken. Dat wonen vond ze maar niks, maar het werk beviel haar goed. Lisa Sims deed me in sommige opzichten denken aan Kate Mayfield, die ik drie jaar geleden had ontmoet toen we werkten aan de eerdergenoemde zaak tegen die Libische klootzak. Ook

Kate komt van het platteland en was aanvankelijk ook niet erg ingenomen met haar overplaatsing naar New York, maar toen ze mij eenmaal had ontmoet, wilde ze nergens anders meer wonen. En toen was er die verschrikkelijke aanval op de Twin Towers op 11 september 2001. Nadien wilde ze meteen weg uit New York, maar toen de grootste schrik eenmaal bezonken was – wij waren er allebei toen het gebeurde – stelde ze haar mening bij en beseftte dat ze niet weg kon gaan. En dat was maar goed ook, want ik was niet van plan te verhuizen.

Ik nam nog een borrel, maar juffrouw Sims – die van nu af aan Lisa heet – nam een mineraalwatertje omdat ik zei dat zij terug moest rijden.

Haar mobieltje ging. Ze pakte het op, luisterde en zei tegen de beller: ‘Oké dan gaan wij er zo maar vandoor.’ Ze verbrak de verbinding en zei: ‘Pino zit in zijn eentje aan een roulettetafel.’

‘Wint hij of verliest hij?’

‘Dat heb ik niet gevraagd.’ Ze wenkte de barkeepster, betaalde en we verlieten de Ego Lounge.

Ze wilde de kant van de lobby op lopen, maar ik zei: ‘Ik wil die gozer toch even van dichtbij bekijken.’

Ze aarzelde, maar legde zich neer bij mijn professionele inschatting en knikte.

We gingen naar het spelonkachtige casino en Lisa nam contact op met haar partner van het SO-team en kreeg te horen waar Pino zich precies bevond. Binnen enkele minuten zagen we hem met een glas in zijn hand aan een roulettetafel zitten.

Het zondige gedrag van de Iraniër was niet mijn probleem – eigenlijk filmen we dit allemaal, om daar later nog eens ons voordeel mee te kunnen doen – maar ik denk dat er diep in die mensen iets schizofreens huist, een soortement kortsluiting die slecht is voor de geest.

Lisa zei: ‘Oké? Daar heb je hem. Laten we gaan.’

Ik zei: ‘Satan heeft zich meester gemaakt van zijn ziel.’

‘Inderdaad. Ik zie het.’

‘Ik moet hem bijstaan.’

‘John...’

‘Laten we een paar fiches halen en in de gokautomaten mikken.’

‘John...’

‘Kom op.’ Ik pakte haar arm en we gingen naar de kassier, waar ik honderd eendollarfiches kocht met de dienstcreditcard – de boekhouding zal zich een bult lachen – en liepen naar de gokautomaten, vanwaar we uitzicht hadden op Pino’s rug.

Lisa en ik gingen naast elkaar achter twee pokermachines zitten en ik

vroeg haar of ze wel eens eerder met een gokautomaat in de weer was geweest.

‘Nee.’

‘Poker je wel eens?’

‘Ja’.

Dus haalde ik de zilveren munten tevoorschijn en legde Lisa in enkele zinnen uit hoe de pokerautomaat werkte. Ze zouden ook een gokspelletje moeten hebben dat Sukkel heet. Als je vijf sukkels op een rijtje hebt geeft het apparaat je een trap in je kruis en slikt alle munten in je bakje in.

We bestelden allebei een drankje bij een voorbijkomende serveerster en ik ademde de rook in van een catatonisch dikke dame die naast me zat.

Afijn, we wonnen een beetje en we verloren een beetje. Lisa kreeg de smaak te pakken en hoopte al vroegtijdig met pensioen te gaan door de gigantische jackpot te winnen. Intussen zonk Pino iedere keer dat het rad een slinger kreeg dieper weg in de poelen van de hel. Ik moest hem wel te hulp schieten.

Na ongeveer een halfuur betaalde Pino en stond op. Hij slenterde in de richting van de blackjacktafels, weifelde toen en besloot ergens anders heen te gaan.

Lisa kreeg vier heren op rij, de automaat maakte een pingelend geluid en stortte een hele lading muntjes in haar bakje.

Ik zei tegen haar: ‘Pino is aan het verstekken. Blijf hier maar op mijn automaat spelen. Bel het team van Speciale Operaties en laat weten dat ik hem schaduw.’

Ze keek om zich heen, besefte waar ze zich bevond en zei: ‘Oké...’

Ik liep door het casino in de hoop dat Pino naar de liften zou gaan, of naar de wc, of naar de promenade, zolang het maar een plek was waar we alleen konden zijn om een babbeltje te maken.

Hij liep alsof hij nodig moest plassen en ja hoor, hij liep naar de toiletten. Ik volgde hem de gang in en zag hem door de deur van het heren-toilet naar binnen gaan. Ik volgde.

Dat soort kerels pist niet in een urinoir – ze houden van privacy als ze hun plassertje tevoorschijn halen – en Pino bevond zich in een van de hokjes.

Er stonden twee mannen bij de urinoirs en een bij de wastafel. Heel snel en discreet toonde ik mijn legitimatie en vroeg hun met bekwame spoed de ruimte te verlaten en een van hen vroeg ik voor de deur te blijven staan en te zorgen dat er niemand binnenkwam.

Ze vertrokken. Ik ging bij de wastafel staan en bekeek mezelf in de

spiegel. De deur van het hokje ging open – zonder dat er was doorgetrokken. En Pino waste zelfs zijn handen niet.

Ik draaide me om, hij keek me aan en ik kon zien dat hij me niet herkende. Maar toen kwam hij in beweging. Op de een of andere manier ramde hij met zijn ballen tegen mijn vuist. Nou daar schrok ik wel even van. Ik deed een stap achteruit toen hij me opnieuw op agressieve wijze te lijf wilde gaan, wat hij deed door zich op zijn knieën te laten zakken en dreigend in mijn richting te kreunen. Zijn ogen rolden door de kassen als de cilinders van een gokautomaat en toen sloeg hij voorover en bleef hijgend op de grond liggen, klaar om opnieuw aan te vallen. Ik wilde geen internationaal incident veroorzaken, dus verontschuldigde ik me met de woorden ‘Krijg de kolere’ en vertrok.

In de gang ontsloeg ik mijn hulpsheriff en liep terug naar het casino, waar ik Lisa tegenkwam die een plastic bak vol met muntjes bij zich droeg. Ze vroeg: ‘Waar was jij?’

‘Op de wc.’

‘Waar is Pi...’

‘We moesten maar eens opstappen.’

We liepen naar de lobby en ze vroeg: ‘Wat moet ik met die munten?’

‘Geef die maar aan de boekhouding.’

We liepen de deur uit en in de richting van de SUV.

‘Wat is er gebeurd? Waar is Pino gebleven?’

Hoe minder ze wist hoe beter het natuurlijk voor haar was, dus zei ik: ‘In het herentoilet.’

Ze vroeg: ‘Wie houdt hem in de gaten? Is hij in beweging?’

‘Uh... niet bepaald.’

‘John...’

‘Bel het SO-team en geef zijn laatste locatie door.’

We kwamen bij de SUV en ik zei dat ik wilde rijden. Ze gaf me de sleuteltjes, we stapten in en reden weg.

Lisa belde het team en vertelde dat ik Pino in het herentoilet had achtergelaten, maar dat wisten ze al. Ze luisterde, verbrak de verbinding en zei tegen mij: ‘Pino... is gevallen of zoiets.’

‘Natte vloeren kunnen glad zijn.’

Ik reed de stad uit in de richting van de Jersey Turnpike.

Na een paar minuten vroeg ze me: ‘Heb jij een... een aanvaring met hem gehad?’

‘Hé, hoe hebben we het ervan afgebracht? Hebben we nog wat gescoord?’

Ze keek naar het bakje op de vloer en zei: ‘Ik geloof dat we een tientje hebben gewonnen.’

‘Dat is niet gek voor een uurtje werken.’

Ze deed er het zwijgen toe en zei toen: ‘Tja... ik denk niet dat hij het zich kan veroorloven om een klacht in te dienen.’

Ik reageerde niet.

We reden noordwaarts de Turnpike op in de richting van de stad, die op minder dan 200 kilometer afstand lag, krap twee uurtjes rijden als ik er vaart achter zette. De zon was verdwenen achter de horizon en de hemel in het westen werd snel donkerder.

Lisa vroeg: ‘Zeg, zijn wij op de vlucht of zo?’

‘Nee. Wij zijn het wettelijk gezag.’

‘Juist,’ zei ze. ‘Ze hadden me al gewaarschuwd dat ik heel wat van jou kon opsteken.’

‘Ben ik een levende legende?’

‘In je dromen, misschien.’ Toen merkte ze op: ‘Jij lijkt me een geschikte peer en behoorlijk uitgekookt. Maar je hebt ook een duistere kant.’

Ik gaf geen antwoord.

Toen zei ze: ‘Jij zint op wraak.’

‘Nou ja, als dat zo is, dan heb ik het goede vak gekozen.’

Daar had ze geen antwoord op en we reden zwijgend verder.

Een poosje later zei ze: ‘Als dat muisje van vanavond nog een staartje heeft, dan ben ik voortdurend met jou samen geweest.’

Ik verzekerde haar dat daar geen haan meer naar zou kraaien. ‘Maar evengoed bedankt.’

‘Misschien kun jij me in de toekomst ook ruggensteun geven als dat nodig mocht zijn.’

‘Daar kun je vergif op innemen.’

Ze keek me even aan en toen weer naar de donkere weg die zich voor ons uitstreekte. Ze zei, meer tegen zichzelf dan tegen mij: ‘Dit is geen gemakkelijk baantje.’

‘Daar zeg je een waar woord,’ zei ik. ‘En het wordt alleen maar moeilijker.’

Ze knikte en zei toen: ‘Mooi zo.’

Ik stopte bij een wegrestaurant en Lisa Sims kreeg haar muffin, ik tankte en we namen allebei een beker koffie voor onderweg.

Toen we weer op weg waren praatten we voornamelijk over het leven in New York en terloops ook even over het feit dat ik in de Twin Towers was toen die werden getroffen. Zoiets verandert je kijk op het leven. Duizenden mensen zien sterven drukt een stempel op je.

We reden door de Holland Tunnel Manhattan in en ik zette haar af bij het FBI-kantoor, waar ze nog wat werk moest doen. Ik zei haar dat ze niet moest vergeten de munten bij de boekhouding in te leveren.

Ik reed door naar mijn flat aan East 72nd en kwam iets over tienent thuis.

Kate was er al. Ze zat naar het journaal van tien uur te kijken en vroeg: ‘Hoe is het gegaan?’

‘Best. Het doelwit is naar Atlantic City gereden en wij hebben hem gevolgd.’

‘Wil je wat drinken?’

‘Graag. Hoe is jouw dag verlopen?’

‘Ik ben de hele dag op kantoor geweest.’

We schonken ons een glaasje in, proostten, kusten elkaar en gingen zitten om samen naar het nieuws te kijken.

Ik wachtte op een reportage over een Iraanse diplomaat die in een toilet van het Taj Mahal Casino was aangetroffen met zijn ballen in zijn keel, maar blijkbaar werd daar geen aandacht aan geschonken.

We zetten de televisie uit en Kate en ik babbelden nog wat over onze dagelijkse inspanningen in de strijd tegen het terrorisme. Nadat we daar over waren uitgepraat, herinnerde ze me eraan dat we dat weekend de stad uit zouden gaan – voor een paar parachutesprongen.

Dat was niet mijn favoriete gespreksonderwerp, maar zij was er heel opgewonden over.

Afgezien van het feit dat ik niet houd van bomen en bossen en beren en wat je ten noorden van de Bronx zoal aantreft, vind ik het uit vliegtuigen springen totaal niks voor mij. Ik heb geen bovenmatige hoogtevrees of angst voor de dood, maar ik zie geen reden om mijn leven voor de lol in de waagschaal te leggen. Ik bedoel, mijn baan op zichzelf is al gevaarlijk genoeg. En meer dan lollig genoeg. Zoals vanavond bijvoorbeeld.

Maar ik ben een geschikte peer en een brave echtgenoot, dus doe ik mee met parachutespringen. En in het kader van voor wat hoort wat – zoals diplomaten dat zo fijntjes weten te zeggen – heeft Kate gekozen voor alcohol en orale seks. Daar kunnen we allebei goed mee leven.

Ik liep naar mijn balkon op de drieëndertigste verdieping en keek in zuidelijke richting uit over heel Manhattan. Wat een uitzicht. Maar de Twin Towers waren verdwenen. Ik vormde met twee vingers een V-teken waar zij vroeger stonden. Victorie en vrede.

Ikzelf zou het niet meer meemaken maar misschien een volgende generatie.

Intussen draaide alles, zoals Lisa ook al had uitgedokterd, om wraak.